

Cortul Întâlnirii

Școala superioară pentru inimile simple

Cuprinsul

Introducere	1
Curtea din față și împrejurirea	4
Stâlpii.....	6
Scândurile	11
Aurul.....	16
Drugii.....	17

Introducere

În Cortul Întâlnirii avem o imagine cu totul deosebită a lucrurilor care se află în cer, în locuința lui Dumnezeu. Acesta este locul în care noi înșine putem fi „copii ai casei”, unde putem să ne aflăm zilnic pentru a contempla frumusețea Domnului și pentru a cunoaște comorile pe care El dorește să le împartă cu noi. David își dorea mai mult decât orice să meargă acolo în fiecare zi (Psalmul 27.4). În fiecare zi nouă avem ocazia să intrăm acolo.

O facem oare? Ca cetățeni ai cerului, care străbatem pustiul acestei lumi, avem voie, la fel ca Moise, să intrăm acolo în fiecare zi. Acolo învățăm să înțelegem că problemele călătoriei prin pustiu servesc în primul rând pentru a ne pune încrederea numai în Dumnezeu și că necazurile – oricât de grele ar fi – sunt de natură trecătoare. Dar acesta nu ne învață doar să vedem lucrurile pământești în proporțiile lor corecte. Ne face, mai presus de toate, să cunoaștem bogăția noastră spirituală, cu care suntem binecuvântați „în locurile cerești” în Hristos.

Pentru a înțelege ce se înțelege prin cele două expresii „în locurile cerești” și „în Hristos”, cel mai bine este să vizităm Cortul Întâlnirii, pentru că în Sfânta Sfințelor găsim o imagine a „locurilor cerești”, iar obiectele și materialele pe care le găsim acolo vorbesc despre „lucrurile cerești”, despre Hristos Însuși și despre credincioși. Se înțelege de la sine că, dacă vrem să cunoaștem semnificația acestora, trebuie să ne bazăm pe lumina care strălucește din sfeșnic. Cine se bazează aici pe propria înțelegere și pe propria perspicacitate ajunge complet în ceață. Nimic din omul natural nu este în măsură să înțeleagă nici măcar cea mai mică parte din comorile spirituale care sunt adunate aici, ca să nu mai vorbim de a le explica (1 Corinteni 2.14). Tot ceea ce ține de omul firesc trebuia, într-adevăr, judecat și să-și găsească sfârșitul definitiv în focul mistuitor al altarului de jertfă din aramă. Iar toate necurățiile, pe care le întâlnim într-o lume păcătoasă, trebuie, mai întâi, spălate cu apa din ligheanul de aramă, înainte de a trece pragul în Locul preasfânt.

Cine intră aici și strecoară pe ascuns puțină lumină a rațiunii omenești sau alte lucruri interzise ar face bine să se întoarcă mai întâi la altar și la ligheanul din curtea exterioară, pentru a-și îndrepta greșeala. Va trebui mai întâi să aplicăm asupra noastră judecata lui Dumnezeu și să ne

curățăm de tot ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu ne condamnă. Altfel, ne vom plimba ca un cal orb prin sanctuarul lui Dumnezeu. Aceasta este singura condiție și singura cerință de admitere, pe care trebuie să o îndeplinim pentru a putea intra în această instituție a învățaturii supreme și pentru a putea urma cele mai profunde lecții. Cunoașterea și nici chiar cunoașterea Bibliei nu constituie o condiție. Singurul lucru necesar este aceeași dorință pe care o avea Maria în inimă când s-a așezat la picioarele Mântuitorului: dorința de a-L cunoaște. Același Domn ne primește cu mare bucurie în „sala Sa de curs”.

Dorința Lui este să ne învețe. Oare nu a spus El: „Învățați de la Mine”? Cunoașterea nu este rodul efortului intelectual, ci consecința firească a unei relații intime cu Însuși Maestrul, în care trebuie să creștem. Numai lumina lămpilor cu untdelemn (Duhul Sfânt), purtate de sfeșnic (Hristos), cădea asupra tuturor obiectelor. Perdeaua din in subțire răsucit [byssus] și prima perdea din același material, cu heruvimii, erau luminate de această lumină. La fel și altarul de aur pentru tămâie și masa cu pâinile pentru punerea înaintea; dar și sfeșnicul însuși. Apoi mai erau scândurile acoperite cu aur, așezate pe postamente de argint. Și gândește-te că în fiecare scândură se oglindea fiecare obiect care se afla acolo. În cele din urmă, acolo se aflau patru stâlpi din lemn de salcâm, acoperiți cu aur, așezați pe postamente de argint. De aceștia era atârnată perdeaua pe care erau reprezentați heruvimii; ea reprezenta separarea dintre Locul Sfânt și Sfânta Sfintelor.

În acest articol voi încerca să mă limitez la poziția credincioșilor, așa cum este ea ilustrată prin scândurile Cortului Întâlnirii și stâlpii din curtea exterioară. Scândurile pot fi percepute doar în Locul Sfânt, iar stâlpii doar în afara Locului Sfânt. Lemnul de salcâm (lemnul de Sitim) al Cortului Întâlnirii *era complet ascuns privirii*. În cazul stâlpilor din curtea din față, materialul folosit era *imediat vizibil*. (Chiar dacă nu ni se spune ce fel de material era, se poate presupune totuși că era lemn.) Scândurile aveau două postamente de argint. Fiecare stâlp avea o bază de aramă, fiind prevăzut cu un capăt de argint, o bară de legătură de argint și cârlige de argint.

Dumnezeu începe, ca să zicem așa, să reveleze gloria din cer. El începe prin a descrie Chivotul Legământului, care este o imagine a lui Hristos, și încheie prima descriere cu menționarea porții, care trebuie amplasată pe partea de est. Poarta este pentru *om* punctul de plecare al căii către Dumnezeu. La capătul acestei căi, el găsește cea mai mare și mai glorioasă revelare a lui Dumnezeu. Dumnezeu pune pe primul loc obiectele care trebuie cunoscute mai întâi, cât mai aproape posibil de om:

1. *Ușa*: Isus Hristos, ușa prin care omul trebuie să intre pentru a fi mântuit.
2. *Altarul jertfelor arderii-de-tot*: crucea, locul unde problema păcatului a fost rezolvată și unde suntem spălați în sângele Mielului.
3. *Ligheanul de aramă*: Cuvântul lui Dumnezeu, prin care trebuie să fim spălați zilnic pentru a putea intra în Sfânta Sfintelor.

La fiecare pas pe care îl facem, Domnul dorește să ne călăuzească și să ne inițieze tot mai adânc în toate tainele binecuvântărilor spirituale din locurile cerești în Hristos.

Încă înainte de a intra pe poartă, eram deja conștienți că curtea din față era separată de restul lumii printr-un gard înalt de aproximativ doi metri și jumătate. Intrarea prin poartă este o chestiune de responsabilitate personală. La fel se întâmplă și cu acceptarea jertfei Domnului Isus, despre care vorbesc jertfele aduse pe altarul arderii-de-tot îmbrăcat cu aramă. Acolo,

Dumnezeu a judecat fărădelegile și păcatele și a putut să-l cruțe pe păcătos, deoarece acesta și-a recunoscut vina și a pus-o asupra capului jertfei nevinovate. Ai ajuns tu deja atât de departe? Ți-ai pus deja mâinile asupra acelui Miel de jertfă, prin recunoașterea vinovăției tale? Atunci poți să știi că judecata nu te va mai atinge, pentru că L-a atins pe Isus Hristos.

Aici, între ușă și altarul arderii-de-tot acoperit cu aramă, putem observa trei tipuri de oameni:

1. Toți au fost apelați prin propovăduirea Evangheliei, dar prima grupă nu ajunge niciodată în punctul în care să recunoască cu adevărat păcatul. Ei nu găsesc nimic la altarul arderii-de-tot acoperit cu aramă. O parte din această grupă se întoarce imediat și părăsește curtea prin poartă. Cealaltă jumătate a grupei rămâne pur și simplu acolo și nu ajunge mai departe decât să participe la tot felul de discuții interesante legate de slujbă, care nu se sfârșesc niciodată, deoarece își inventează mereu noi întrebări.
2. Grupa a doua este formată din cei care au ajuns la o recunoaștere profundă a păcatului și și-au pus mâna tremurând pe jertfă, dar nu cred necondiționat că marea lor vină este plătită în întregime, până la ultimul cent, prin jertfa unică a lui Isus Hristos. Ei stau încă ca înrădăcinați lângă altarul arderii-de-tot acoperit cu aramă. Desigur, este îngrozitor de trist. În primul rând, pentru că astfel Îl întristează cu adevărat pe Dumnezeu. Abia au pășit pe calea, pe care Hristos le-a deschis-o prin perdea, și deja s-au împotmolit! Dumnezeu dorește ca tu să te apropii de El până la tronul Său. La fel de aproape ca preotul care aducea tămâia la altarul pentru arderea tămâiei; înaintea Chivotului Legământului și în Sfânta Sfintelor, unde contemplăm gloria lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Acesta este cel mai mare privilegiu și acesta este locul cel mai înălțător pe care putem păși cu îndrăzneală.
3. Și, în cele din urmă, mai există și grupa a treia. Aceștia sunt aceia la care îndoiala a dispărut, după ce au înțeles că siguranța se găsește numai pe baza încrederii în toate promisiunile lui Dumnezeu, pe care putem să ne punem mâinile cu credință. Ei au repetat cu credință ceea ce Pavel a pus în gura unui creștin îndoielnic în Romani 7, care, în disperarea sa, a strigat: „Cine mă va elibera din acest trup al morții?” Strigătul mântuitor de biruință a fost: „Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!” Hristos Însuși a spus: „Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte în viață” (Ioan 5.24). Aceste cuvinte ale Domnului sunt clare ca sticla. Nu pot fi înțelese greșit în niciun fel. Crede-le cu încredere! În acceptarea cu credință a acestei promisiuni clare nu se află niciun strop de aroganță. Aici este potrivită doar uimirea față de mântuirea dăruită. Și pentru a înțelege acum ce conține această mântuire, aș dori să rog grupa a doua să se alăture acesteia din urmă și să arunce o privire asupra stâlpilor de care erau atârnat perdelele curții din față.

Cu ceva timp în urmă, ei se aflau încă în pustiu, alături de frații lor mai mari, din care au fost făcute scândurile (copacii reprezintă, desigur, oameni). Să presupunem pur și simplu că și stâlpii au fost făcuți din lemn de salcâm. Coroana copacului era formată dintr-un amestec de crengi spinoase. Trunchiul, deteriorat și noduros, stătea ferm pe rădăcinile care îi asigurau hrana, astfel încât copacul să se poată dezvolta, conform naturii sale, în mijlocul mediului arid al pustiei. Nu este aceasta o descriere potrivită a omului păcătos care, cu mintea întunecată, se dedă poftelor sale lacome? Nu este aceasta o imagine a ta și a mea?

Dar stai, iată-l pe Bețaleel venind din spate. (Sau era Oholiab?) El alege șaizeci de copaci mici, îi marchează și îi trimite pe tăietorii de lemne să-i doboare. Așa cum stau acolo, nu poate face nimic cu ei; sunt total nepotriviți. Mai întâi e rândul toporului! ...

Când Ioan Botezătorul predica Evanghelia Împărăției la Iordan, pentru că acolo era apă și umblau atâția „copaci”, s-au apropiat de el câțiva din categoria „fariseilor și saducheilor”. Ioan le lansează imediat o întrebare: „Pui de năpârci, cine v-a înștiințat să fugiți de mânia viitoare? Faceți deci rod vrednic de pocăință ... Și securea este deja înfiptă chiar la rădăcina pomilor; deci orice pom care nu face rod bun este tăiat și aruncat în foc.” Nu este aceasta exact ceea ce ar fi trebuit să ni se întâmple nouă? Dar, în loc să fim aruncați în foc, altcineva a ajuns în focul judecății lui Dumnezeu. (Am învățat deja această lecție la altarului arderii-de-tot acoperit cu aramă.)

Copăcelul de salcâm a fost tăiat radical de la rădăcină și a fost dezbrăcat de coroană. Acolo unde înainte se sprijinea pe butucul său, acum este ancorat ferm într-un soclu de aramă, iar acolo unde înainte era vârful său, se află acum o „coroană” de argint. Este, într-adevăr, același copăcel, dar totul la el este diferit, a devenit nou. Nu se datorează efortului său propriu. Alții, nu el însuși, au trebuit să-l facă capabil să slujească ca stâlp. El nu se poate lăuda cu nimic. Poate doar să mărturisească că, odinioară, nu era nici cât un fir de păr diferit de toți ceilalți copaci și că nu el însuși, ci Bețaleel (sau Oholiab?), căruia Dumnezeu îi dăduse înțelepciune, l-a ales dintre toți ceilalți copăcei; că a fost despărțit de rădăcina sa naturală de către tăietorii de lemne și, mai departe, a fost prevăzut de alții cu părți indispensabile, pentru a-și putea îndeplini menirea în curtea templului. Nu era nimic despre care să poată spune: „Asta am făcut-o eu însumi.” Pe acest stâlp s-ar putea scrie cuvintele din Efeseni 2.8-10: „Pentru că prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu: nu din fapte, ca să nu se laude nimeni. Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele.”

„Dar”, aud pe cineva întrebând, „cum rămâne atunci cu responsabilitatea noastră pentru ceea ce s-a vorbit mai sus?” Aceasta este o chestiune a celor două fețe ale aceleiași monede. Pe de o parte se spune: „Cine vrea, să ia” (Apocalipsa 22.17), iar pe de altă parte: „Așadar, nu este de la cine vrea, nici de la cine aleargă, ci de la Dumnezeu, care Se îndură” (Romani 9.16). La începutul fiecărui credincios „convertit” stă îndurarea lui Dumnezeu, care duce la convertire (Romani 2.4). El cheamă și El dă. Omul trebuie să răspundă și să primească! Aceasta nu este o contradicție, ci un dialog armonios.

Curtea din față și împrejmuirea

Curtea [despre care citim în Exod 27] era partea din Cortul Întâlnirii care era separată de restul lumii. În spatele acestui fapt se ascunde o lecție importantă pentru noi. Aceasta înseamnă că, trecând prin poartă, am trecut o graniță marcată de stâlpii de care sunt atârinate perdelele curții. Spațiul deschis al curții este dominat de două obiecte importante: altarul pentru arderea-de-tot acoperit cu aramă (care vorbește despre cruce) și ligheanul din aramă (care vorbește despre Cuvântul lui Dumnezeu). Iar aceste lucruri sunt, de asemenea, legate de ceea ce este cel mai important: Chivotul Legământului, tronul lui Dumnezeu în Sfânta Sfințelor. Când trecem prin poartă, suntem „strămutați” în Împărăția Fiului dragostei Sale, după ce El ne-a eliberat din stăpânirea întunericului (Coloseni 1.13) sau, așa cum citim în alt loc: chemați din întuneric la

lumina Sa minunată (1 Petru 2.9). Ce-i drept, suntem „în” lume, dar nu „din” lumea care zace în rău și se îndreaptă cu pași repezi spre pieire.

Aceasta nu înseamnă că acum trebuie să ne retragem din lume și să ne ocupăm liniștiți de binecuvântările pe care Dumnezeu ni le-a dăruit în Domnul Isus. Dumnezeu ne-a scos deja din lume și ne-a adus în prezența Sa. Principiul separării pare uneori să fie greșit înțeles, motiv pentru care uneori nu se știe deloc cum să se gestioneze poziția în lume și cum să ne comportăm față de cei care sunt încă afară. Nu este deloc așa, că suntem un popor de credincioși separat pentru că *noi* ne poziționăm deoparte și foarte rezervat față de tot ceea ce există în lume și că, în consecință, Dumnezeu este în mijlocul nostru. Singurul motiv pentru care ocupăm un loc separat este că Dumnezeu Însuși ne-a adus în acest loc, unde Îl putem cunoaște pe El și pe Fiul Său.

Dumnezeu a ridicat semnele prezenței Sale în mijlocul poporului Israel ca mărturie pentru popoarele din jur. Prezența lui Dumnezeu era singurul motiv pentru care ei erau un popor deosebit. Când Moise rămâne pentru a doua oară patruzeci de zile și nopți pe munte, în legătură cu al doilea set de table de piatră, El Îl roagă pe Dumnezeu să meargă împreună cu el și cu poporul său: „Pentru că, prin ce se va cunoaște atunci că am căpătat favoare în ochii Tăi, eu și poporul Tău? Nu prin aceasta, că vei merge cu noi? Așa vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, dintre toate popoarele care sunt pe fața pământului” (Exodul 33.16). Prezența lui Dumnezeu este adevăratul fundament al separării. Iar scopul separării este dublu: în primul rând, pentru a fi o mărturie pentru El în lume, și în al doilea rând, pentru a putea avea o comuniune netulburată cu Dumnezeu în lume. Pe primul aspect îl putem vedea simbolic în stâlpii curții; pe al doilea, în scândurile Cortului Întâlnirii, dar vom reveni asupra acestui aspect mai târziu.

Așadar, împrejmuirea ne învață în primul rând că suntem separați pentru a fi o mărturie pentru lumea care ne înconjoară. Oamenii din jurul nostru sunt toți din același aluat ca și noi. Și totuși, suntem „cu totul alții”, așa cum am citit deja în Efeseni 2.10, unde se spune că suntem lucrarea Lui, creați în Hristos Isus pentru fapte bune ..., ca să umblăm în ele. Din același lemn, dar totuși cu totul altfel. Nu prin efortul propriu – chiar dacă ne costă energie. Nu prin ceva ce provine din omul nostru natural – deși suntem implicați cu fiecare fibră a sufletului nostru –, ci doar pentru că Hristos ne-a transformat în „alți” oameni. Numai și numai pentru că mâinile pricepute ale Fiului tâmplarului din Nazaret, Mântuitorul nostru, s-au întins spre noi când a purtat vina noastră pe cruce și pentru că El ne-a căutat ca Păstorul cel bun și acum, ca Mare Preot, se ocupă de noi pentru a face din noi o operă a Artistului. În sine, acest stâlp nu reprezintă de fapt nimic. El nu poate sta nici măcar singur, chiar dacă se află pe un soclu de aramă, pentru că are nevoie încă de două funii de cort și de doi țărushi, pentru a nu cădea înainte sau înapoi. Și nici aceasta nu este încă de ajuns; are nevoie, de asemenea, de o legătură cu vecinii săi din stânga și din dreapta. Fără colaborarea acestora două, el nu este bun de nimic. Dacă ar rămâne singur și ar refuza să colaboreze cu ceilalți, Bezaleel ar fi putut la fel de bine să-l lase în pădure.

Căutăm în zadar în descrierea Cortului Întâlnirii prescripții care să indice unde ar trebui să stea: pe partea dinlăuntru sau din afară a împrejmuirii. Evident, acest aspect are o importanță secundară. Singurul lucru cu adevărat important este că el are sarcina comună de a ține ridicate perdele, astfel încât pentru oricine se află încă afară să fie absolut clar că ei sunt sută la sută de partea lui Dumnezeu. Este de cea mai mare importanță pentru noi să înțelegem că stâlpii existau pentru perdele și nu perdelele pentru stâlpi. Ei pot fi comparați cu panouri publicitare, care nu sunt altceva decât „suporturi” pentru anumite informații care trebuie făcute publice, astfel încât

oricine să le poată percepe. Un model minunat al cuiva despre care vedem că a funcționat ca un astfel de stâlp în timpul vieții sale este Pavel. El a putut spune cu adevărat: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; dar ceea ce trăiesc acum în trup, trăiesc prin credință, prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Galateni 2.20). Astfel, în viața sa a devenit vizibil întotdeauna și pretutindeni nu cine era el, ci cine era Hristos.

Cu niciun alt scop decât acesta, Domnul Și-a trimis ucenicii în lume, când le-a spus: „Isus deci le-a spus din nou: «Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi». Și, spunând aceasta, a suflat asupra lor și le-a spus: «Primiți Duh Sfânt!»” Cum ar fi putut ei să îndeplinească și să ducă la bun sfârșit o astfel de misiune altfel decât prin aceeași putere care era și în El? Înțelegi de ce Domnul ne mai ține încă în această lume și de ce nu a venit încă să ne ia acasă? Pentru ca noi să vestim cine este Dumnezeu și să mărturisim despre gloria Domnului Isus. Și spune tu însuși: există oare ceva în această lume prin care să fim mai binecuvântați și să ne bucurăm mai mult decât tocmai în comuniunea cu El? Într-adevăr, aceasta nu l-a lăsat pe Pavel neatins. Aceasta i-a adus închisoare, muncă și osteneală, foame și sete, frig și goliciune. Totuși, aceste condiții de viață, sumbre și mizerabile din punct de vedere uman, le-a văzut el însuși, în mod evident, ca pe fundalul potrivit prin excelență, pe care să proiecteze, cu litere de aur, viața Domnului său...

Împrejmuirea curții Cortului Întâlnirii ne învață că suntem separați pentru a fi o mărturie pentru Hristos în lume. La fel ca stâlpii curții, trebuie să înălțăm gloria lui Hristos în fața tuturor celor care ne înconjoară. Apostolul Pavel a fost unul dintre aceia care, prin viața sa, L-a reprezentat pe Hristos.

Stâlpii

Nici Pavel nu era altceva decât un mic stâlp, care s-ar fi prăbușit la cea mai mică presiune, dacă nu ar fi putut – la fel ca stâlpii curții – să rămână stabil datorită funiilor cortului, care erau bine ancorate în pământ. Fratele Pavel, aflat în acel moment în închisoare, le-a scris credincioșilor din Filipi (punându-se pe același nivel cu Timotei, fără a menționa apostolia sa și prezentându-se împreună cu Timotei ca „robi ai lui Isus Hristos” [Filipeni 1.1]): „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4.13). Iar această putere, așa cum îi spusese Domnul, se desăvârșește în slăbiciune. Din acest motiv, Pavel se lăuda cu slăbiciunile sale, pentru ca puterea lui Hristos să locuiască în el. De aceea se bucura de slăbiciuni, de insulte, de nevoi, de persecuții și de strâmțorări pentru Hristos, căci atunci când era slab, atunci era puternic (2 Corinteni 12.9,10). Cel care ne-a chemat este Același care ne-a și trimis în lume! Cel care ne-a trimis în lume este Același care ne dă putere. Și aceasta este o putere de o mie de ori mai mare decât am avea nevoie cu toții împreună. Puterea aceasta este după lucrarea puterii tăriei Sale, prin care Dumnezeu a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți... etc. (Efeseni 1.19). În Pavel trăia dorința de a experimenta puterea în îndeplinirea sarcinii care i-a fost încredințată (Filipeni 3.10).

Îmi imaginez că te gândești: Da, dar acesta este marele apostol Pavel, pe care Dumnezeu l-a ales pentru o poziție înaltă și o sarcină măreață... cine dintre noi se poate compara cu el? – Ai dreptate, nu avem toți aceeași poziție și aceeași sarcină, însă avem cu toții aceeași responsabilitate față de sarcina care ne-a fost încredințată, oricare ar fi aceasta. Și ceea ce contează și mai mult: avem *același Stăpân*, care, prin puterea Sa, poate să lucreze în viața noastră ceea ce dorește. Pentru El nu există restricții sau obstacole care să împiedice împlinirea

acestui lucru în viața noastră. Dacă El nu ajunge la scopul Său cu noi, aceasta indică faptul că la noi, la mine, există împotriviri care împiedică aceasta. Pentru a atinge țelul și a îndeplini sarcina pe care Domnul a dat-o fiecăruia dintre noi, nu contează deloc dacă este o sarcină mare sau mică. Atingerea țelului nu depinde de natura chemării noastre, deoarece aceasta este diferită pentru fiecare. Ceea ce contează cu adevărat este dacă vrem să devenim la fel de *mici* ca Pavel. Cine dorește să devină la fel de mare ca Pavel, va trebui mai întâi, exact ca el, să se dedice în întregime Stăpânului care l-a răscumpărat! Iar cine a devenit atât de mic se poate bucura mai presus de toate de ceea ce se manifestă din partea Domnului în viața *altora*, chiar dacă este vorba de adversari (nu ai Evangheliei, ci ai lui însuși).

Stâlpii mici nu au altă sarcină decât aceea de a susține perdelele. Aceste perdele, făcute din in subțire răsucit, vorbesc despre faptele drepte ale sfinților, despre faptele bune (Apocalipsa 19.8; Efeseni 2.10). Acest aspect îi este foarte drag Domnului Isus. Atât de mult încât, atunci când Și-a ridicat ochii spre cer pentru rugăciune, acesta a fost un subiect important al conversației cu Tatăl Său. El era pe punctul de a părăsi lumea și i-a încredințat pe ucenicii Săi Tatălui, deoarece aceștia urmau să se afle mai târziu în afara lumii. Ei, la fel ca El Însuși, nu sunt din această lume! Inul subțire răsucit este extrem de sensibil la murdărie. Cum ar putea acesta să rămână vreodată curat și strălucitor de alb? Aceasta este îngrijorarea pe care El i-o prezintă Tatălui, și El imploră: „*Sfinte* Tată, ... Nu cer să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume. Sfințește-i în adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17.15-17). – „A sfinți” nu înseamnă că trebuie să devenim și mai sfinți, ci că, dacă vrem să ne îndeplinim misiunea, atunci când am fost întinați, trebuie să fim curățiți prin spălarea cu apă, prin Cuvânt (gândește-te la ligheanul de aramă din curte) (Efeseni 5.26-27). Apoi, Domnul continuă cu aceste cuvinte: „Cum M-ai trimis pe Mine în lume, și Eu i-am trimis pe ei în lume; și pentru ei Eu Mă sfințesc pe Mine Însumi, ca și ei să fie sfințiți în adevăr” (Ioan 17.18-19). Aici El Îi spune aceasta Tatălui Său, înainte de a le da porunca ucenicilor Săi. Oare nu ne va dăruia El, odată cu porunca, și tot harul și toată puterea necesare? Noi suntem chemați să fim urmași ai lui Hristos. El a părăsit gloria cerului pentru a-L revela (a vesti, a relata) pe Tatăl Său – noi suntem chemați să renunțăm la poftele lumii și să explicăm lumii cine este El.

„Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiul, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18). Nouă, celor care am fost aduși la Dumnezeu și suntem deja așezați în locurile cerești în Hristos, ni s-a încredințat misiunea de a-L reprezenta pe Hristos în viața noastră, deoarece Dumnezeu poate fi văzut numai și exclusiv într-un creștin adevărat.

Când Domnul Isus a arătat fiecare însușire și glorie a lui Dumnezeu și a mărturisit că Dumnezeu era Tatăl Său, ei au spus: „Ai demon” (Ioan 8.48). Aceasta a fost reacția lor când Cel neprihănit se afla printre ei și au intrat în contact cu „inul subțire răsucit” al revelării vieții Sale fără pată. Nu este de mirare că Petru le scrie mai târziu creștinilor persecutați din cauza credinței lor: „Preaiubiților, nu vă mirați de focul care a venit peste voi, spre încercarea voastră, ca de ceva ciudat care vi se întâmplă, ci, după cum aveți parte de suferințele lui Hristos, bucurați-vă, ca și la descoperirea gloriei Sale să vă bucurați cu mare bucurie. Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi, pentru că Duhul gloriei și al lui Dumnezeu Se odihnește peste voi.” (1 Petru 4.12-14).

Este chemarea ta și a mea să fim un astfel de mic stâlp în lumea de astăzi. Fiecare la locul său, în comuniune cu oricine crede că Isus este Hristosul, căci un astfel de om este născut din Dumnezeu; și cel care Îl iubește pe Cel care l-a născut, îl iubește și pe cel născut din Dumnezeu

(1 Ioan 5.1). Mântuitorul Însuși și-a exprimat dorința arzătoare în această privință, conform cuvintelor pe care le-am analizat mai sus și care sunt consemnate în Ioan 17.20-21: „Și nu cer numai pentru aceștia, ci și pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor; pentru ca toți să fie una, după cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, ca lumea să creadă că *Tu* M-ai trimis.”

În total, sunt șaiszeci de stâlpi. Șase este numărul omului. Acesta, înmulțit cu numărul zece (ceea ce implică o responsabilitate dublă), face șaiszeci. Fiecare stâlp are o înălțime de cinci coți. Numărul *cinci* indică responsabilitatea personală. Și, în cele din urmă, distanța dintre stâlpi este, de asemenea, de cinci coți. Nu este oare evident că trebuie să privim aceasta în lumina responsabilității pe care o avem cu toții *unii față de alții*?

Prima descriere a Cortului Întâlnirii începe cu Chivotul Legământului (Exodul 25.10) și se încheie cu poarta curții (Exodul 27.16). Această poartă, care oferă accesul în curtea din față, face parte din împrejmuire. Ea ne arată calea pe care Dumnezeu iese din Sfânta Sfințelor spre în afară pentru a deschide poarta, astfel încât omul păcătos să poată intra. Poarta face, așadar, parte din împrejmuire. „Poarta” este susținută de patru stâlpi. Poarta era confecționată din același material ca și perdeaua curții din față, cu diferența că era o țesătură multicoloră. Pe lângă inul alb răsucit, în ea erau încorporate materiale de culoare albastră și purpură și stacojiu. Aceasta ni-L prezintă pe Domnul Isus, așa cum Îl descriu cei patru evangheliști pe El și lucrarea Sa. Deoarece ne vom ocupa de semnificația stâlpilor, nu voi intra aici în detalii. Putem învăța din aceasta lecția că stâlpii nu se aflau acolo pentru a ține oamenii la distanță, ci pentru a-i îndemna să caute singura cale de acces către Dumnezeu și pentru a-i apropia de El.

Nu este oare minunat faptul că Dumnezeu dorește să Se folosească de oameni slabi în zilele noastre pentru acest scop? Oameni care, prin har, au privilegiul de a ști că, prin credința în Isus Hristos, au devenit copii ai lui Dumnezeu. Stâlpii „strigau” către toți cei care stăteau afară: „Aici, înăuntru, totul este în acord cu gândurile lui Dumnezeu și cu gloria Sa. Aici, Dumnezeu poate satisface toate nevoile păcătosului, ceea ce îi permite acestuia să se bucure de pacea cu Dumnezeu.” Poarta este deschisă și pentru tine!

Trebuie să ne întrebăm în ce măsură ne conformăm acestui scop al lui Dumnezeu. El dorește ca noi să fim astfel de stâlpi în lume, ca un popor separat, care nu trăiește pentru sine, ci pentru Dumnezeu și pentru aproapele său. Să ne străduim să arătăm gloria Domnului Isus, în măsura în care am văzut-o și ne-am bucurat de ea noi înșine, astfel încât fiecare să poată „descoperi ușa” prin care trebuie să intre pentru a se apropia de Dumnezeu? Sau noi înșine vedem foarte puțin din aceasta și abia ne bucurăm de ea? Dacă acesta este cazul, desigur că nu putem aștepta prea mult de la mărturia noastră. Stâlpii aveau capul de argint și postament de aramă. Aceste elemente erau indispensabile pentru îndeplinirea funcției lor. La fel, Dumnezeu ne-a înzestrat cu calități fără de care este imposibil să funcționăm ca martori ai Lui în această lume, în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu.

Argintul provenea din prețul de răscumpărare, pe care fiecare israelit de la vârsta de douăzeci de ani în sus trebuia să-l plătească atunci când era numărat la recensământ (Exodul 30.12-16; 38.25). Fiecare trebuia să plătească o jumătate de siclu pentru ispășirea vieții sale, ca să nu fie nici o plagă printre ei. Desigur, aceasta era o sumă simbolică. Prețul unui suflet nemuritor este cu mult mai mare: „Un om nu va putea nicidecum să-l răscumpere pe fratele său, nici să-I dea lui Dumnezeu un preț de răscumpărare pentru el (pentru că răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă, că trebuie să renunțe la ea pentru totdeauna)” (Psalmul 49.7,8). De fapt, doar

Unul singur a fost în măsură să plătească prețul. Nimeni nu poate fi răscumpărat prin lucruri trecătoare, prin argint sau aur. Doar un singur preț este suficient: sângele prețios al Domnului Isus, ca al unui Miel fără cusur și fără pată (1 Petru 1.19). Aceasta este semnificația argintului care se afla sus, pe stâlp. Când Dumnezeu privește din cer spre toți locuitorii pământului, El vede printre ei și oameni care Îi aparțin, „pe care El i-a dobândit prin sângele Fiului Său” (Faptele apostolilor 20.28). Iar când cei din jurul nostru ne privesc, trebuie să le fie perfect clar că am devenit proprietatea altuia. A Celui care ne-a iubit atât de mult încât a vrut să vândă totul pentru noi și ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Său, din orice seminție și limbă și popor și națiune (Apocalipsa 5.9). El a vrut să ne posede pentru Sine. Totuși, oamenii din jurul nostru nu trebuie să perceapă aceasta doar din faptul că nu trăim pentru lume, ci pentru Dumnezeu și pentru aproapele nostru; ei trebuie să audă, de asemenea, exact din gura noastră cum am devenit proprietatea Lui și ce înseamnă El pentru noi personal în viața de zi cu zi. Fără îndoială, aceasta nu este o sarcină ușoară, ci mai degrabă una dificilă; totuși, cu cât creștem mai mult în harul și cunoașterea Domnului Isus Hristos, cu atât mai mult vom vorbi despre El cu mai multă franchețe și bucurie.

Care este semnificația postamentului de aramă de sub stâlpul de lemn? Dacă miezul de lemn al altarului arderii-de-tot nu ar fi fost acoperit cu plăci de aramă, acest miez s-ar fi transformat în cenușă încă de la sfințirea Cortului Întâlnirii. În Numeri 16 citim cum două sute cincizeci de rebeli ai lui Core au fost mistuiți de focul judecății lui Dumnezeu. Totuși, cădelnițele de aramă, pe care le țineau în mână, nu au fost mistuite. Aceste cădelnițe au fost atunci laminate în plăci, cu care a fost acoperit altarul de aramă, ca semn pentru israeliți (Numeri 16.38-40). Aceste cădelnițe de aramă au rezistat focului. Focul nu a găsit hrană în aramă, care, dimpotrivă, s-a dovedit complet rezistentă. Focul nu a putut face nimic.

Pentru a înțelege semnificația simbolică a aramei, mai este doar un mic pas de făcut. Să ne întoarcem încă o dată la altarul de aramă pentru jertfele de ardere-de-tot. Altarul este o imagine minunată a Mântuitorului nostru. Nu doar jertfele aduse pe el vorbeau despre El și despre lucrarea Sa desăvârșită, ci chiar altarul pe care se aduceau jertfele este numit în Matei 23.19 mai mare decât darul jertfit pe el, deoarece prin el darurile erau sfințite. Jertfele de pe altar erau mistuite în întregime de foc, dar altarul nu era mistuit. El a rezistat la foc.

Astfel, a existat doar Unul singur, care a rezistat în focul mistuitor al sfințeniei lui Dumnezeu. A existat doar Unul singur, care a trecut cu succes încercarea de foc a lui Dumnezeu, deoarece în El nu s-a găsit nicio nedreptate. El era Cel Drept. În viața Domnului Isus nu a existat nici măcar cel mai mic lucru asupra căruia Dumnezeu să poată pronunța o judecată nimicitoare. Dimpotrivă: prin tot ceea ce a făcut și a spus, dreptatea Lui s-a arătat cu atât mai mult. S-a dovedit mereu că El era Cel Drept. Dacă cineva avea interesul să găsească nedreptate în El și să-L pună la stâlpul infamiei, acela era satan, stăpânitorul acestei lumi; dar oricât de viclean ar fi acționat acesta și oricât de furios s-ar fi dezlănțuit, toate atacurile sale s-au spulberat de dreptatea neclintită a Omului durerii, care a fost ispitit în toate. Focul ispitei din pustiu, la începutul activității publice a lui Hristos, a scos la iveală faptul că El Se supunea în toate voinței Tatălui. Nici focul ispitei lui satan din Grădina Ghetsimani, unde perspectiva suferinței îngrozitoare L-a atins în adâncul sufletului și El a fost foarte întristat, nu a putut produce nicio schimbare în hotărârea Sa de a împlini voia Tatălui. Oare nu le spusese El deja ucenicilor în Camera de sus: Vine stăpânitorul acestei lumi și nu are nimic în Mine? Satan nu putea în niciun caz să scoată la iveală nici măcar cea mai mică nedreptate în El – din simplul motiv că în El nu era nicio nedreptate. El era Cel Sfânt. Astfel, chiar și satan a trebuit să contribuie la a dovedi

lumii, al cărei stăpânitor este el însuși, că în Hristos nu s-a găsit nicio nedreptate. Ce ironie divină! Satan și-a trimis ispitele infernale cu intenții răuvoitoare, pentru a descoperi, dacă ar fi fost posibil, ceva necurat. Dumnezeu, însă, L-a pus în țărâna morții (din cauza păcatelor noastre) și pentru a ne arăta că în El, în care El Și-a găsit toată plăcerea, nu era nimic vrednic de moarte.

Pe cruce, Hristos a purtat păcatele noastre în trupul Său. Acolo a fost făcut păcat pentru noi. Acolo mânia aprinsă a lui Dumnezeu a venit asupra Lui și sabia dreptății lui Dumnezeu L-a lovit: „El a trimis din înălțime foc în oasele mele, și le-a cuprins; ... Jugul nelegiuirilor mele este legat de mâna Sa; s-au împletit împreună, s-au suit pe grumazul meu” (Plângerile lui Ieremia 1.13,14). Totuși, focul nu L-a mistuit! Cum ar fi putut El, Cel care n-a făcut niciun păcat (1 Petru 2.22), Cel care n-a cunoscut păcatul (2 Corinteni 5.21) și Cel în care nu era niciun păcat (1 Ioan 3.5), să fie mistuit de focul judecății lui Dumnezeu? El a rezistat desăvârșit acestui foc. Nici măcar focul, flacăra judecății lui Dumnezeu, n-a putut găsi în Cel Preaiubit nimic care să poată fi mistuit de foc. Totuși, focul judecății lui Dumnezeu a pus capăt definitiv păcatelor noastre, iar păcatul, ca rădăcină a răului din noi, a fost judecat o dată pentru totdeauna (așa cum este ilustrat în jertfa pentru păcat, care trebuia arsă pe un foc de lemne într-un loc curat, în afara taberei [Leviticul 4.11-12]). Nu, focul judecății nu L-a mistuit, la fel cum nici altarul arderii-de-tot din aramă nu a putut fi mistuit de focul care ardea în mijlocul lui. Judecata lui Dumnezeu a nimicit toate nedreptățile noastre, dar nu a pus capăt vieții Celui care a purtat vina noastră. El Și-a dat viața de bunăvoie: „Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața, ca din nou s-o iau” (Ioan 10.17). Și de aceea citim în Ioan 19.30: „Când a luat Isus oțetul, a spus: «S-a sfârșit!»”

Acum nu ne va mai fi greu să înțelegem semnificația spirituală a postamentului de aramă al stâlpului. S-ar putea găsi o temelie mai sigură pentru stâlpul de lemn decât una de aramă? El poate sta astfel păstrat în lume, așa cum o comoară este păstrată ferită de foc (2 Petru 3.7); totuși, este de neatins pentru limbile de foc ale judecății. Și nu este oare exact aceasta ceea ce Biblia dorește să le asigure, în toate nuanțele sale, celor care și-au pus încrederea în Domnul Isus Hristos? Cu multe cuvinte și în multe pasaje, Cuvântul lui Dumnezeu ne mărturisește mereu că nu mai există condamnare și nici judecată pentru cei care sunt în Hristos. Dar, cu regret, cât de des vorbește Dumnezeu în această privință cu cei surzi? Cine are curajul să pună la îndoială cuvintele lui Hristos, pe care El le rostește în Ioan 5.24: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”? Dacă ne bazăm pe acest cuvânt ferm, sigur, demn de încredere și credibil al Domnului Isus Însuși, vom putea îndeplini mai bine misiunea noastră de martori în această lume. Fără îndoială, mărturia noastră va câștiga astfel în putere de convingere. Mai ales atunci când este însoțită de o mărturie de viață la fel de puternică, în care nu este loc pentru nedreptate.

La unii creștini, versetul din Ioan 5.24 stârnește reacția: „Dar nu e chiar atât de simplu, pentru că atunci nu ai cum să ratezi ținta!” Mă tem că ei nu sunt conștienți de aceasta, dar prin aceasta spun că mântuirea lor depinde de efortul propriu și, astfel, diminuează valoarea lucrării lui Hristos. De aceea, iată câteva cuvinte pe această temă:

1. În primul rând, păcătosul este îndreptățit *prin har*, ceea ce exclude posibilitatea ca noi prin noi înșine să fim plăcuți înaintea lui Dumnezeu (Tit 3.7).
2. În al doilea rând, pentru îndreptățirea noastră se menționează „sângele lui Hristos” (Romani 5.9), ceea ce exclude orice altă religie.

3. Și, în sfârșit, Romani 5.1 spune: „Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu.”

Astfel, îndreptățirea (justificarea) păcătosului își are *originea* în *harul* lui Dumnezeu, care a găsit *mijlocul* de împăcare în *sângele* Fiului Său preaiubit și dăruiește mântuirea gratuit celor *care cred*.

În Scriptură nu se găsește un alt temei de încredere pentru îndreptățirea noastră. Amenințarea condamnării a dispărut cu desăvârșire. Totuși, aceasta nu trebuie să fie niciodată un motiv pentru noi să trăim după voia cărnii. Cunoașterea acestui har și conștientizarea valorii sângelui lui Hristos, precum și recunoașterea cu credință și încredere a tuturor promisiunilor de mântuire din Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să fie mai degrabă o motivație și o încurajare pentru noi, ca să trăim în mod vrednic de Domnul, în conformitate cu chemarea pe care am primit-o (Efeseni 4.1).

Cu aceasta închei meditația asupra stâlpilor care înconjoară Cortul Întâlnirii. Ei își „propovăduiesc” mesajul celor care se află afară și îi invită pe toți să intre prin ușă. În același timp, ei sunt legați de altar și de lighean, care se află în curtea din față. Așa trebuie să fie și în cazul nostru.

Scândurile

Patruzeci și opt de scânduri formează împreună pereții Cortului Întâlnirii (Exodul 26.15-25; 36.20-30). Să încercăm să înțelegem ce vrea să ne spună Duhul lui Dumnezeu prin aceasta. Aceste scânduri sunt făcute din același material din care probabil erau făcuți și stâlpii curții din față: din lemn de salcâm. Este de dorit să examinăm din nou acest lemn.

Am descoperit deja că în copacii de salcâm găsim o imagine a omului după căderea în păcat. Noi eram din fire astfel de oameni, iar oamenii din jurul nostru, cărora trebuie să le dăm mărturia noastră, sunt ciopliți din exact același lemn. Ceea ce voi spune acum pare să fie în contradicție cu aceasta, dar, în realitate, nu este în contradicție. În ciuda faptului că este vorba de aceeași specie de copac, este totuși un lemn cu totul diferit. Lemnul pentru Cortul Întâlnirii a fost supus unei prelucrări, în urma căreia ceea ce era vechi a trecut, iar ceva cu totul nou a luat naștere. Când L-am cunoscut pe Hristos, din punct de vedere al înfățișării noastre fizice, eram exact așa cum eram înainte de a-L cunoaște. Din punct de vedere exterior, nu era nicio diferență. Cu toate acestea, totul era altfel: ce era vechi a trecut, totul a devenit nou (2 Corinteni 5.17; Galateni 6.15). În același moment, am devenit creaturi cu totul noi și unice; o creație nouă, nu „renovată”, ci creată din nou. O creație în care nu mai există absolut nimic din omul vechi și din natura lui păcătoasă, care era inacceptabilă pentru Dumnezeu. Faptul că păcatul, deși judecat, încă locuiește în noi, nu schimbă cu nimic aceasta. Dumnezeu a rezolvat deja această chestiune.

Lemnul folosit în Cortul Întâlnirii face referire la natura umană, fără însă a avea vreo legătură cu păcatul. Aceasta devine clar mai ales când ne gândim că și Chivotul Legământului, masa și cele două altare erau făcute din lemn de salcâm. Mi se pare cât se poate de clar că aceste obiecte reprezintă simbolic numai și exclusiv gloria lui Hristos Însuși sau, mai bine zis, gloria lui Dumnezeu, așa cum a fost ea revelată în Persoana și în lucrarea Fiului Omului, Isus Hristos.

Nu este oare ceva cu totul deosebit faptul că în același lemn se regăsesc două adevăruri diferite? Pe de o parte, păcătosul care a fost îndreptățit prin har și ridicat din starea sa umilă și nevrednică la statutul de fiu al lui Dumnezeu; iar pe de altă parte, faptul că El, care era bogat, S-a făcut

sărac, a părăsit gloria pe care o avea la Tatăl și S-a făcut Om? Om desăvârșit! Primul aspect ne este prezentat în stâlpii curții din față și în scândurile Cortului Întâlnirii; pe cel de-al doilea aspect îl găsim în miezul (nucleul) de lemn al Chivotului Legământului, al mesei și al celor două altare.

Când încercăm să facem diferențierea între aceste lucruri, se aruncă și mai multă lumină asupra celui de-al doilea Om. Primul om era un păcătos (Romani 5.8); cel de-al doilea Om era, de asemenea, om în adevăratul sens al cuvântului, dar în El nu era păcat și El nu a săvârșit niciodată vreun păcat. El era Omul sfânt, zămislit prin Duhul Sfânt, fără păcat și fără cusur în Sine Însuși, era Omul după voia lui Dumnezeu. Noi, pe de altă parte, am fost zămisliți și născuți în păcat și a trebuit să fim *făcuți* sfinți și fără pată. Nu printr-o simplă pregătire; omul vechi trebuia să-și găsească sfârșitul definitiv în moartea lui Hristos, înainte ca, în Hristos, dincolo de mormânt, să învie o creație cu totul nouă. Din fire, noi eram salcâmi neprelucrați. El nu! El era Omul desăvârșit și, în același timp, Dumnezeu Însuși: în chipul lui Dumnezeu, ca Dumnezeu Fiul, una cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Așa era El înainte de a veni pe acest pământ, dar și atunci când a venit pe acest pământ; și așa a rămas El și când a umblat pe acest pământ, precum și când S-a întors la Tatăl, după ce a împlinit lucrarea de împăcare. Din eternitate era „în chipul lui Dumnezeu”, Dumnezeul trinitar, și în aceasta nu va interveni nicio schimbare în eternitate. Cu toate acestea – și niciun om nu poate explica cum este posibil acest fapt – în timpul existenței Sale pământești, El a luat *totodată* chipul unui rob și a devenit asemenea oamenilor. Și fiind *găsit în înfățișare ca un Om*, S-a smerit pe Sine (Filipeni 2.6,7). El a venit într-o formă care, la întruparea Sa, era identică cu trupul păcatului; aparent un Om ca toți oamenii, așa cum este simbolizat prin copacul de salcâm. Totuși, umanitatea Sa era desăvârșit curată, fără pată, fără păcat. Cum se manifestă aici gloria Dumnezeului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos!

Și astfel, în chipul smerit de rob al Omului desăvârșit, El a parcurs drumul lung și adânc spre Golgota și a devenit ascultător până la moarte, ba chiar până la moartea pe cruce. Acolo El a luat asupra Sa și păcatele noastre. El a făcut din nedreptățile noastre nedreptățile Sale, din durerile noastre durerile Sale, din păcatele noastre păcatele Sale, le-a mărturisit ca fiind ale Sale și a purtat pedeapsa ... Pedeapsa care ne-a adus pacea a căzut asupra Lui și prin rănilor Sale suntem vindecați.

Ai suferit în tăcere, / Ascultând, Tu Te-ai lăsat,
Pe lemn să fi atârnat / Pentru vină spre iertare.¹

El a murit moartea noastră și ne-a dăruit viața Sa. Noi suntem salcâmi tăiați, despărțiți de rădăcinile lor naturale prin moartea și învierea lui Hristos, lucrate și zidite de Duhul lui Dumnezeu, pentru a forma, împreună cu toți cei care Îi aparțin, o locuință a lui Dumnezeu în Dud (Efeseni 2.22). Astfel am fost făcuți capabili să trăim în prezența lui Dumnezeu și să ne bucurăm, în comuniune cu El, de gloria Fiului Său.

Înainte de a continua cu semnificația scândurilor, ai putea să lași pentru o clipă acest articol deoparte și să deschizi Biblia la Psalmul 40; un psalm despre „Cel întristat și sărac” (Psalmul 40.17). Dacă apoi „înțelegi pe cel sărac” (Psalmul 41.1) și citești aceste cuvinte, imaginea lui David se estompează din ce în ce mai mult, iar în spatele ei apare imaginea Omului durerii, care

¹ Din strofa a doua a cântării 137: „Gottes Sohn! Anbetend schauen” în *Geistliche Lieder*, Hückeswagen, Christliche Schriftenverbreitung.

S-a identificat cu starea noastră nenorocită. Citește o dată Psalmul 40 și subliniază cuvintele „ale mele”, pe care le găsești în Psalmul 40.13. Ale cui nedreptăți și ale cui nebunii sunt acestea, de fapt? Dacă Îl vedem în acest psalm pe Domnul Isus ca Mântuitorul nostru, atunci este foarte clar: din cauza vinii *noastre* a trebuit să sufere El astfel.

Scândurile Cortului Întâlnirii sunt dispuse în jurul obiectelor sfinte care se află înăuntru. Toate sunt orientate cu „fața” spre interior. „Spatele” lor este, ca să zicem așa, ascuns sub perdelele care atârnau de ambele părți ale Cortului Întâlnirii. Din curte nu puteau fi observate. Și invers: nici scândurile, la rândul lor, nu percepeau nimic din ceea ce se întâmpla în spatele lor. Toată atenția era îndreptată spre ceea ce se petrecea în interiorul spațiului pe care îl formau împreună. (Pentru a putea înțelege bine lecția scândurilor, trebuie să încerci să te identifici cu o astfel de scândură.)

În cazul stâlpului, am văzut că noi suntem mutați din întuneric în Împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu și că avem sarcina de a da mărturie despre El în fața celor care se află încă afară. Scândurile vor să ne învețe că, în cadrul cercului tuturor credincioșilor, avem o misiune îndreptată în primul rând către Dumnezeu, dar și unul față de celălalt. (Reține: vorbesc despre cercul credincioșilor, nu despre un cerc de credincioși.) Împreună putem recunoaște gloria lui Dumnezeu și a Domnului Isus, și asta într-un loc caracterizat de prezența nemijlocită (directă) a lui Dumnezeu. Un loc în care gândurile noastre nu sunt ocupate cu jertfe sau fapte care trebuiau să fie îndeplinite în legătură cu vina noastră și cu starea noastră păcătoasă, ci unde, cu o conștiință complet spălată și curățită, admirăm valoarea nespus de mare a Persoanei lui Hristos, despre care obiectele din Cortul Întâlnirii „vorbesc”. Aceasta este însă doar o latură a lucrurilor. Cealaltă latură este aceea că scândurile sunt privite de Dumnezeu Însuși. Și ce înseamnă oare pentru inima Lui când vede gloria propriului Său Fiu oglindită în „scânduri”? Să examinăm mai îndeaproape scândurile din acest punct de vedere și să ne întrebăm cum ne vede Dumnezeu, pe mine și pe frații mei în credință.

În primul rând, citind Exodul 26.15-17, observăm că, de îndată ce apare cuvântul „scânduri”, Duhul Sfânt se grăbește să adauge imediat că fiecare scândură trebuie să aibă două mânere, astfel încât acestea să poată fi *unite între ele*. Fiecare credincios în parte este o creație nouă a lui Dumnezeu, care este strâns legat de toți credincioșii prin cei doi vecini ai săi, cu ajutorul celor două mânere. Prin ce? Prin două postamente de argint, de care sunt fixate cele două mânere! În total, patruzeci și opt de scânduri, nouăzeci și șase de postamente, iar fiecare dintre aceste postamente cântărește un talant (aprox. 30 kg). Toate scândurile au aceleași dimensiuni și sunt prevăzute cu aceleași inele de aur, prin care erau introduse barele transversale. O scândură nu se deosebea de alta, deși fiecare scândură își ocupa propriul loc special în ansamblu, în timp ce, împreună, ca un întreg unit, formau singura Casă a lui Dumnezeu.

Fiecare scândură în parte este importantă. Niciuna nu trebuie să lipsească. Aceasta este o fațetă a lucrurilor. Cealaltă fațetă este că o singură scândură nu înseamnă nimic. Cu o singură scândură nu este posibil să se construiască un Cort al Întâlnirii. Aceasta ne învață că fiecare componentă a Cortului Întâlnirii, fiecare scândură, este deosebit de prețioasă în ochii lui Dumnezeu. Iar valoarea pe care Dumnezeu o acordă fiecărei scânduri în parte a fost exprimată prin faptul că El a așezat-o pe două postamente de argint și a acoperit-o cu aur. În ceea ce privește stâlpii, care stăteau pe postamente de aramă, care erau însă acoperiți cu argint în partea de sus, ne-am gândit că argintul face aluzie la prețul pe care Domnul Isus l-a plătit, vărsându-Și sângele ispășitor pe crucea de la Golgota. Lucrarea Sa de împăcare este singurul temei pe care putem

sta înaintea lui Dumnezeu. De aceea, scândurile nu stau pe postamente de aramă, așa cum este cazul cu stâlpii. Arama ne vorbește, într-adevăr, despre dreptatea pe care o avem în Hristos și știm că, din această cauză, nu mai suntem judecați. Faptul că suntem îndreptățiți este la fel de important pentru Dumnezeu cât și pentru noi. Justificarea noastră a fost necesară pentru ca El să ne poată oferi un loc lângă El. Este unul dintre rezultatele lucrării desăvârșite a lui Hristos. În aceasta își găsește temelia dreptatea noastră: în lucrarea de împăcare împlinită de Hristos, și aceasta a fost tocmai lucrarea prin care Dumnezeu a fost glorificat într-un mod desăvârșit. Când El ne vede, Își amintește în primul rând că lucrarea de împăcare a lui Hristos este singurul temei pe care este zidită casa Sa. Aceasta este – sau, mai bine zis: *El* este – bucuria inimii Sale.

Nu este oare îmbucurător să ne gândim că eu, personal, sunt la fel de prețios înaintea lui Dumnezeu ca și vecinul meu? Poate că, citind Galateni 2.20, ne-am gândit odată: Da, Pavel acela putea spune pe bună dreptate că Fiul lui Dumnezeu l-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru el, căci cum a îndurat el totul pentru Domnul! A meritat aceasta, căci valora mult mai mult decât doi talanți de argint! Dar cine sunt eu în comparație cu acest mare apostol? – Aici, în Exodul 26, constatăm însă că fiecare scândură stătea pe două postamente, fiecare cântărind câte un talant. Pentru *mine*, Domnul a vrut să plătească *același* preț ca și pentru Pavel și pentru toți ceilalți mari oameni ai lui Dumnezeu și eroi ai credinței. Pentru El, sunt la fel de prețios, și de aceea, când vorbesc despre Fiul lui Dumnezeu, pot să-I repet cuvintele: El *pe mine* m-a iubit și S-a dat pe Sine *pentru mine* ... și pentru toți ceilalți frați și toate celelalte surori: cei duhovnicești, cei trupești, cei puternici, cei slabi, cei ascultători și cei neascultători, cei certăreți și cei care fac pace.

Ceea ce am menționat mai sus, este primul lucru la care mă gândesc când văd postamentele de argint. Trebuie însă să aprofundăm acest aspect, deoarece este vorba aici de un sistem de legături cu totul unic între scânduri și între postamente, care face posibilă stabilitatea scândurii.

Stabilitatea este un aspect fundamental. Nu i se poate acorda niciodată suficientă atenție. Ei bine, Dumnezeu a acordat o atenție deosebită acestui aspect în instrucțiunile privind construirea Cortului Întâlnirii. Și Pavel, urmând exemplul lui Dumnezeu, îi acordă, de asemenea, o mare importanță. Citește, de exemplu, 1 Corinteni 15.1: „Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am vestit-o, pe care ați și primit-o, în care și stați, prin care și sunteți mântuiți.” Prin aceasta, Pavel revine astfel la un subiect deja explicat anterior, care are o importanță fundamentală și care este legat de starea de stabilitate.

Așa cum s-a spus, pentru scândurile de aproape 5 metri lungime, care aveau aproximativ 75 de centimetri lățime și cine știe cât de groase erau, era necesar un sistem complex pentru a le menține în poziție verticală: două mânere și două postamente groase. Fiecare mâner (proeminență?) se potrivea perfect (într-o adâncitură) în postamentul corespunzător, așa cum se întâmplă și în cazul unui nasture cu capsă (capsă patent). Este vorba, așadar, de două perechi care garantează o legătură solidă.

Ei bine, în 1 Corinteni 15 se vorbește despre o astfel de siguranță solidă, care oferă stabilitate pentru a putea sta în picioare. Ascultă:

1. Hristos a *murit* pentru păcatele noastre.
2. El a fost *îngropat*.

Aceasta este prima pereche, iar acum urmează a doua pereche:

3. El a *înviat*, conform Scripturilor.
4. El S-a *arătat* lui Chifa, apoi celor doisprezece.

Totul depinde de aceste adevăruri mântuitoare menționate aici. Cine crede în toate cele patru ca adevăruri mântuitoare nu mai are absolut niciun motiv să se îndoiască. Cine pune la îndoială unul dintre aceste adevăruri nu poate rămâne ferm pe picioare.

Scriptura spune că Hristos a murit pentru păcatele noastre (și mii de oameni cred acest fapt). Acesta este unul dintre adevărurile mântuitoare de mare importanță, care este dovedit în mod incontestabil. Simplul fapt că a fost îngropat de ucenicii Săi dovedește clar ca lumina zilei că a murit; altfel, ei nu L-ar fi așezat în mormânt. Iar Scriptura confirmă acest fapt: El a murit pentru păcatele noastre, pe care le purta încă în trupul Său când atârna pe cruce (1 Petru 2.24). Aceasta este prima pereche de adevăruri care ne oferă siguranță. El *a murit* (purtând păcatele noastre) și a fost *îngropat*.

Dar, din fericire, Scriptura ne spune și mai multe și ne oferă dovezi incontestabile ale adevărului aproape de necrezut că toate păcatele noastre au fost îndepărtate pentru totdeauna și că vina a fost plătită atunci când Hristos a murit. Căci (iar această a doua pereche ne oferă o siguranță desăvârșită) El *a înviat* și *S-a arătat*! Imaginează-ți pentru o clipă că Domnul Isus nu S-ar fi arătat lui Petru, celor doisprezece și, ulterior, la mai mult de cinci sute de frați deodată. Atunci ei nu ar fi plecat în lume cu Evanghelia. Atunci ei (când Petru le-a spus: „Mă duc să pescuiesc” [Ioan 21.3], iar ceilalți au mers cu el) ar fi *continuat să pescuiască*.

Dar, din fericire: Domnul cel înviat S-a arătat pe malul lacului, i-a coborât din barcă și i-a trimis în lume cu un mesaj extraordinar. Explicația simplă a faptului că Evanghelia este predicată și astăzi ar fi fost de neconceput fără apariția Domnului la lacul Tiberiadei și fără alte apariții. Iar faptul apariției în sine oferă dovada incontestabilă că Dumnezeu L-a înviat. El este acum glorificat la dreapta lui Dumnezeu și ne va duce și pe noi acolo mai târziu.

Acestea sunt faptele, faptele mântuitoare! Crezi în ele? Atunci nu mai există niciun motiv pentru care să te îndoiești de mântuirea ta. Dumnezeu ne-a dat un fundament solid sub picioare.

„Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am vestit-o, pe care *ați* și *primit-o*, în care și *stați*, prin care și sunteți *mântuiți*” (1 Corinteni 15.1,2).

Putem să ne îndreptăm privirea credinței spre Cel care L-a înviat pe Isus, Domnul nostru, dintre morți, Cel care a fost dat pentru păcatele noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră (Romani 4.24,25).

Da, Isus trăiește-n veci:
Cerul gloria-i vestește.
Izbăvit sunt de păcat,
El deplin mă-ndreptățește.
Viață eu am căpătat,
Căci El a fost judecat.²

² Strofa 1 din cântarea 9 „Jesus lebt” din cartea de cântări *Geistliche Lieder*, Hückeswagen: Christliche Schriftenverbreitung.

Aurul

În secțiunile anterioare ne-am ocupat destul de amănunțit de semnificația spirituală a scândurilor Cortului Întâlnirii. Mai rămân două lucruri pe care trebuie să le analizăm mai îndeaproape. În primul rând, aurul cu care erau acoperite scândurile și, în cele din urmă, druggii care, trecuți prin inele (verigi), susțineau întreaga construcție.

Există nenumărate pasaje în Biblie în care se vorbește despre aur. Este un metal prețios și foarte râvnit. Rezistă la acțiunea acizilor și nu se oxidează. Moliile și rugina nu-l pot atinge, însă nu este ferit de hoți și tâlhari. Aurul este o imagine clară a tot ceea ce este glorios și curat. Pentru tema noastră, Daniel 2.37 oferă un exemplu frumos. Acolo este vorba despre statuia uriașă pe care a visat-o Nebucadnețar. Capul de aur al acestei statui îl reprezenta pe Nebucadnețar și împărăția sa, iar Daniel spune acolo că Dumnezeu i-a dăruit domnia, puterea, tăria și gloria, pentru ca el să stăpânească peste oameni, peste fiarele câmpului și peste păsările cerului. Dumnezeu îl făcuse stăpân peste toate: el, Nebucadnețar, era capul de aur. Capul de aur al statuii vorbea, așadar, despre gloria pe care Dumnezeu i-o dăduse lui Nebucadnețar.

Scândurile Cortului Întâlnirii erau acoperite cu aur; astfel, scândurilor li s-a adăugat o glorie pe care nu o aveau în mod natural. Aceasta trebuia să le fie dăruită. Totuși, această glorie era inaccesibilă hoților și tâlharilor; nu putea fi furată.

Deși am afirmat că semnificația spirituală a aurului se referă la gloria lui Dumnezeu, pe care El a dăruit-o, ce înseamnă de fapt cuvântul *glorie*? Ce trebuie să ne imaginăm sub acest termen? Cuvântul ebraic tradus prin „glorie” înseamnă literalmente: a fi greu, a avea greutate. Este folosit atât pentru lucruri, cât și pentru persoane. El spune ceva despre greutatea și importanța unei persoane sau a unui lucru: capacități, posesiuni, bogăție, putere și poziție.

Primul om, Adam, a cărui imagine o purtăm (1 Corinteni 15.49), poseda înainte de căderea în păcat o glorie care se deosebea de tot ce a fost creat: „Și Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său; l-a creat după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a creat. Și Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: «Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării și peste păsările cerurilor și peste orice vietate care se mișcă pe pământ»” [Geneza 1.27,28]. Psalmul 8.5b,6a spune: „L-ai încununat cu glorie și cu onoare. L-ai făcut să stăpânească peste lucrările mâinilor Tale.” Din această glorie a mai rămas însă foarte puțin. Mai târziu, Pavel le scrie creștinilor din Roma: „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3.23). Aceasta poate însemna că omul, din cauza stării sale păcătoase, este incapabil să îndeplinească cerințele pe care Creatorul, Dumnezeul gloriei, le poate impune pe bună dreptate creaturilor Sale. Dar poate însemna și că el nu ajunge la gloria lui Dumnezeu, nu doar pentru că este un păcătos, ci și pentru că, pe deasupra, *comite* păcatul.

Deoarece primul om a fost creat după chipul lui Dumnezeu, în Adam și Eva se manifesta o parte din gloria lui Dumnezeu. După căderea în păcat, însă, lucrurile s-au schimbat. Când Adam a împlinit o sută treizeci de ani, a născut un fiu după chipul său, după asemănarea sa, și l-a numit Set (Geneza 5.2,3). Cu aceste cuvinte este caracterizată descendența lui Adam. A devenit astfel un neam care, în loc să radieze gloria lui Dumnezeu, radia păcătoșenia unui Adam lipsit de strălucire, care își pierduse gloria.

Acesta este omul, așa cum este caracterizat în imaginea salcâmului, cu coroana sa încâlcită și spinoasă. Totuși, așa cum scândurile stau acum acolo, așezate pe postamente de argint și acoperite cu aur, nu mai rămâne nimic din starea inițială. Și așa stau lucrurile, de fapt, și acum cu un păcătos mântuit. Gloria, care i-a fost dăruită acum, depășește cu mult gloria lui Dumnezeu, așa cum o primise Adam înainte de căderea în păcat. Și acest lucru nu poate fi altfel, deoarece gloria lui Dumnezeu, așa cum a fost ea revelată în lucrarea Domnului Isus, este mult mai impresionantă decât gloria lui Dumnezeu revelată în creație.

Lucrarea Domnului Isus este de o măreție de nedescris. Jertfa pe care a adus-o Hristos a fost atât de desăvârșită și de cuprinzătoare, încât Dumnezeu nu a deschis larg ușa paradisului pierdut, ci ușa propriei Sale case părintești pentru toți cei care vor crede în El. Altfel, Dumnezeu – spus cu toată reverența – ar fi subestimat valoarea jertfei Domnului Isus. În ce constă, așadar, gloria noastră? Ce trebuie să înțelegem prin aceasta? Ce importanță avem noi și în ce constă bogăția noastră și ce implică această poziție? Despre acest subiect vorbește Domnul cu Tatăl Său în Ioan 17. În versetul 22, El spune: „Și Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17.22). Aceasta este gloria pe care El, ca Dumnezeu Fiul, o posedă înainte de întemeierea lumii, dar pe care acum, ca Om, a primit-o de la Tatăl ca răsplată pentru lucrarea pe care Tatăl I-a dat-o și pe care El a împlinit-o (Ioan 17.4,5). El dă gloria celor pe care Dumnezeu i-a dat Lui. Aceștia sunt aceia care au primit cuvintele pe care Tatăl I le-a dat Lui și care au crezut că Dumnezeu L-a trimis (Ioan 17.8).

Valoarea noastră constă, printre altele, în faptul că Dumnezeu a văzut ceva prețios în noi și că suntem prețioși pentru inima Domnului Isus. Nu este aceasta o mare bogăție? În ceea ce privește poziția sa, păcătosul mântuit este dus înapoi în timp. Nu în timpul lui Adam, ci în timpul de dinaintea întemeierii lumii, pentru a împărtăși gloria pe care Domnul Isus o avea deja atunci ca Dumnezeu Fiul. Și ar fi fost absolut imposibil să ne facă părtași la aceasta dacă El nu S-ar fi făcut Fiu al Omului și nu ar fi mers la Golgota. El, care era bogat, S-a făcut sărac pentru noi, ca noi să devenim bogați prin sărăcia Lui (2 Corinteni 8.9). A avea parte de tot ceea ce Hristos a primit și va primi încă, aceasta este gloria pe care am primit-o. Cu toate acestea, există și va exista întotdeauna o mare diferență între gloria Lui și cea pe care o primim noi. Aceasta este evidențiat și de faptul că scândurile nu au fost acoperite cu „aur curat”, ci cu aur. Chivotul Legământului, masa și altarul pentru arderea tămâiei erau acoperite cu aur curat; sfeșnicul era din aur curat – iar aceasta vorbește despre gloria personală a Domnului Isus. Cu toate acestea, Domnul Isus spune: „Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu.” Ce greutate, ce bogăție, ce poziție! Este o greutate de glorie infinită, pe care deja acum putem să o privim cu ochii credinței. În fața acestei glorii, care are un caracter ceresc, pălește chiar și gloria pe care a primit-o Nebucadnețar. Toate imperiile lumii aparțin împărăției întunericului și vor fi odată zdrobite în ruine, când Domnul Isus va apărea în glorie și toți sfinții împreună cu El.

Drugii

Acum ne rămâne să ne oprim pentru un moment asupra drugilor și a verigilor prin care trebuiau trecuți aceștia, pentru a putea menține scândurile în poziție verticală, astfel încât ansamblul să poată sluji ca o casă a lui Dumnezeu. Verigile, scândurile și stâlpii aparțin împreună. Fără verigi, drugii nu ar fi putut fi un sprijin, iar fără drugii, scândurile nu ar fi putut fi fixate cu ajutorul verigilor. Aveau nevoie unii de alții. Așadar, este o chestiune de a da și a primi, de a împărți și a primi, pentru a putea rămâne în picioare. Dacă nu ar fi existat verigile, drugii nu ar fi putut fi montați. Iar dacă nu ar fi existat drugii, verigile nu ar fi avut nicio funcție utilă. În

ambele cazuri, scândurile ar fi fost răsturnate de cea mai mică adiere de vânt. Cu alte cuvinte: dacă acestea vor să îndeplinească scopul de a forma împreună Casa lui Dumnezeu, atunci unul nu se poate lipsi de celălalt. Vor trebui să se susțină și să se poarte unul pe celălalt.

În ceea ce privește Cortul Întâlnirii, se vorbește despre cinci drugi orizontali acoperiți cu aur. Unul dintre acești cinci, cel din mijloc, este descris mai detaliat. Acesta trebuia trecut prin mijlocul scândurilor, de la un capăt la celălalt. Pentru tehnicienii care au reconstruit acest Cort al Întâlnirii, această indicație pare să poată fi interpretată în diferite moduri. Unii susțin că drugul din mijloc era introdus invizibil din exterior prin interiorul grinzilor, și anume de la scândura din față până la cea din spate; alții consideră că acesta trecea la jumătatea înălțimii pe partea exterioară a scândurilor, prin verigi. Acest lucru depinde exclusiv de ceea ce se înțelege prin „mijlocul scândurilor” – înseamnă „în mijlocul lungimii” (adică la o înălțime de cinci coți) sau înseamnă „în mijlocul lățimii” (care este necunoscută)?

Totuși, pentru aplicarea spirituală, aceasta este complet nesemnificativ. Să începem cu drugul din mijloc: acesta se întinde neîntrerupt de-a lungul tuturor scândurilor (sau prin toate scândurile). Nici o singură scândură nu este omisă; drugul le leagă pe toate, una câte una, formând astfel un tot unitar. Dacă iei acum Biblia și deschizi la Efeseni 4.1-7, vei citi acolo despre unitatea Duhului, care trebuie păstrată prin legătura (mai puternic: prin unirea) păcii. Aceasta este responsabilitatea fiecăruia. Există doar *un singur* Trup – doar *o singură* Casă a lui Dumnezeu, *un singur* Cort al Întâlnirii, dacă vrei – și *un singur* Duh etc. Ceea ce scrie Pavel aici este ilustrat minunat de drugul din mijloc, care, ca să zicem așa, unește toate scândurile individuale, în care vedem gloria oamenilor născuți din nou.

Cu toate acestea, există diferențe între noi, în ciuda unității. Fiecare a primit un har, în faptul acesta nu există nicio diferență; însă există o diferență în măsura darului lui Hristos, așa cum ne spune Efeseni 4.7. Sau, pentru a rămâne la tema noastră, Cortul Întâlnirii: există scânduri și drugi. Apoi, în Efeseni 4.11 găsim patru dintre darurile diferite pe care Domnul le-a dat Bisericii, pentru ca noi să rămânem tari și să umblăm în mod vrednic de chemarea noastră: El a rânduit pe unii (1) ca apostoli (de remarcat: un drug nu reprezintă unul singur, ci mai mulți, „unii” apostoli), pe alții (2) ca profeți, pe alții (3) ca evangheliști și pe alții (4) ca păstori și învățători. Motivul pentru care Domnul dă aceste daruri este prezentat pe larg în Efeseni 4.12-16, din care citez aici finalul: „... ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos; din care tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea *fiecărei părți* în măsura ei, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste.”

Aș dori să închei acest articol despre Cortul Întâlnirii cu cuvintele Domnului nostru Însuși. În timp ce meditam asupra stâlpilor curții din față, am făcut referire la cuvintele pe care le găsim în Ioan 17.21: „... pentru ca toți să fie una, după cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” La sfârșitul meditației asupra scândurilor, versetele din Ioan 17.22 și 23 îmi vin în minte: „Și Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum Noi suntem una: Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie făcuți desăvârșiți spre a fi una, ca să cunoască lumea că Tu M ai trimis *și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.*”

Tradus de la: [Die Stiftshütte](#)

Titlul original: „De tabernakel, hoger onderwijs voor eenvoudigen van hart”
în *Bode des Heils in Christus*, Numărul 130, 1987.